

Kaip vaikas ieškojo ... tėvų (Alegorinis pasakojimas)

Mano vardas Monika. Esu septynerių metų, gimiau nedideliame Lietuvos kaimelyje. Kiek prisimenu, aš buvau vaikas, neturintis šeimos ir gyvenantis vaikų namuose.

Bet vieną dieną nusprendžiau, kad reikia eiti ieškoti šeimos.

Tada buvau ketverių metų. Nuėjau pas auklėtoją ir papasakojau jai apie savo sprendimą. Nustebusi auklėtoja pradėjo kalbėti apie riziką ir abejones, kad žengti tokį atsakingą žingsnį yra labai sunku. Bet aš jau buvau tvirtai pasiryžusi tai daryti.

Kreipiausi į vaiko teisių apsaugos tarnybą dėl informacijos apie šeimas, iš kurių galėčiau išsirinkti vieną sau. Jos darbuotojai man įteikė keletą dokumentų, kuriuos reikėjo užpildyti, ir pasakė, kad mano pageidavimas nebus taip greitai ir lengvai išnagrinėtas, kad dar turėsiu susitikti su socialiniais darbuotojais. Bet tai manęs neišgąsdino. Aš iš tiesų labai norėjau turėti du gražius, puikius tėvus!

Tėvelis turėtų būti 35-erių metų vyras, atletiškas, mėgstantis futbolą, gal net žymus aktorius ar verslininkas.

O dėl mamos... Žinoma, ji turėtų būti žavi kaip princesė, jauna ir linksma. Dėl to nekilo jokių abejonių!

Vėliau pradėjau tvarkyti įvairius dokumentus: pažymėjimus apie paliktą ką tik gimusį kūdikį, apie mano apgyvendinimą vaikų globos namuose, raštą, kuriuo oficialiai pripažįstama, kad esu našlaitė, neturinti seserų ar brolių, dokumentą, nurodantį, kad nesu gimtojo kaimelio tėvų vaikas.

Beje, pamiršau pasakyti, kad neturėjau minčių rasti šeimą čia, Lietuvoje. Aš visada įsivaizdavau savo tėvus kaip Pietų Amerikos muilo operų herojus, prabangiai apsirengusius ir turinčius krūvas pinigų.

Vis dėlto, aš dažnai pagalvodavau ir apie šeimą iš Vilniaus, bet auklėtoja bandė įtikinti, kad geriau būtų šeima iš kokio nors Lietuvos rajono. Vaiko teisių apsaugos tarnybos darbuotojai mane informavo apie tuo metu norinčias įvaikinti šeimas.

Prisimenu, kad buvau labai susijaudinusi! Aš turėjau išsirinkti šeimą! Tai buvo svarbiausias pasirinkimas mano gyvenime! Kas žino, ar mes padarysime vieni kitus laimingais!

Pasakysiu jums tiesą, tolesnis pasirinkimas toli gražu nebuvo lengvas. Tarnybos darbuotojai man pareiškė, kad kino žvaigždžių ar įžymių žmonių šeimos teks ilgai laukti. Be to, informacija apie šeimas nebuvo labai tiksli ir detali. Perskaičiau tik apie tai, kad jų moralinė ir materialinė padėtis gera, gyvenimo sąlygos tinkamos... Bet man to nepakako. Nuotraukomis irgi negalėjau pasikliauti. Tad panorau susitikti asmeniškai su šiais žmonėmis.

Išsirinkau tris šeimas. Dvi iš rajonų ir vieną iš sostinės. Visos jos greitai atvyko ir, kas įdomiausia, beveik tuo pačiu metu. Su jais buvo kalbama pietų metu, daug klausinėjau, kad išsiaiškinačiau, kurie mane mylėtų labiausiai. Iš pradžių norėjau išsirinkti šeimą iš Vilniaus, bet vėliau pastebėjau, kad „tėtis“ turi sveikatos problemų.

Galiausiai aš išsirinkau gražią šeimą iš vieno Lietuvos rajono miestelio. Tėvai atrodė tikri įsimylėjęliai, nuolat šypsojosi ir daug kalbėjo.

Taigi mes visi kartu gyvename jau keleri metai ir esame nuostabi šeima. Iš pradžių buvo truputį sudėtinga: tėvai nenorėjo man pasakoti apie tai, kaip aš juos išsirinkau, jie nemėgo ryžių su pienu, šaipėsi iš savo kolegų darbo. Norėdama juos nuraminti sakydavau, kad visi žmonės yra skirtingi, bet svarbiausias dalykas – jie turi mane ir gali nieko nebijoti, nes yra visateisiai tėvai.

Mes, vaikai, turime šventą teisę – **teisę gyventi ir augti šeimoje**. Šeimai mes galime suteikti sparnus.
